GEORGE ŞI CHEIA SECRETĂ A UNIVERSULUI

LUCY ŞI STEPHEN
HAWKING

împreună cu Christophe Galfard

Ilustrații de
GARRY PARSONS

Traducere din engleză de
ANTONIA CRISTINOI BURSUC

HUMANITAS
junior

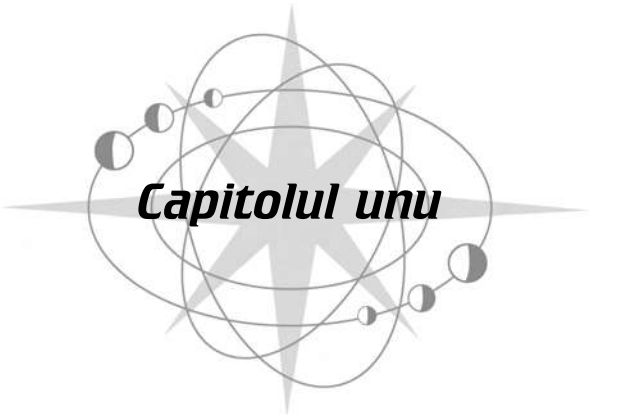

Capitolul unu

Un porc nu dispare așa, pur și simplu, își zise George, uitându-se cu atenție prin toate ungherele cotețului gol-goluț. Închise ochii și-i deschise din nou, doar, doar o fi vreo îngrozitoare iluzie optică. Dar când se uită iarăși, porcul tot nu era nicăieri. Silueta plină de noroi a maldărului de carne roz lipsea în continuare cu desăvârșire. De fapt, când analiză a doua oară situația, George își dădu seama că era chiar și mai gravă. Văzu ușa cea mică a cotețului deschisă, ceea ce însemna că cineva nu o închisese cum trebuie. Și-acel cineva era probabil el.

— George, dragule! îl strigă mama din bucătărie. Încep imediat să pregătesc masa, așa că mai ai la dispoziție cam o oră. Ți-ai făcut temele ?

— Da, mami, răspunse el cu o voce aparent veselă.

— Ce-ți face porcul?

— Bine! Bineee! țipă George. Guiță apoi de câteva ori, ca să dea impresia că nu se petrecuse nimic deosebit în mica grădină din spatele casei, în care creșteau multe legume și un porc enorm, acum dispărut în mod misterios. Mai grohăi de câteva ori, așa, de formă; era foarte

important ca mama să nu iasă în grădină înainte ca el să fi putut inventa un plan. Nici nu-i trecea prin cap cum putea să găsească porcul, să-l bage înapoi în coteț, să închidă ușa și să se și întoarcă la timp pentru cină. Dar măcar se chinuia să găsească o soluție, și ultimul lucru de care avea nevoie era ca unul dintre părinți să apară înainte să fi găsit toate răspunsurile.

George știa că părinții lui nu iubeau prea mult porcul. Nici mama, nici tata nu visaseră vreodată să aibă un porc în grădina din spate. Tata, mai ales, scrâșnea din dinți când își amintea cine stătea dincolo de straturile de zarzavaturi. Porcul îl primiseră cadou: cu câțiva ani în urmă, într-un ajun geros de Crăciun, găsiseră în pragul ușii o cutie de carton din care răzbăteau țipete și fornăieli. Deschizând-o, George dăduse de un purcel roz și indignat. Îl scosese cu grijă din cutie și toată seara îl urmărise încântat pe noul lui prieten cum patinează pe lângă brad pe copitele lui minuscule. Pe cutie găsiseră un bilet: *Dragii noștri*, spunea biletul, *puiuțul are nevoie de un cămin – nu i-l puteți oferi voi? Cu drag, Bunica xxx.*

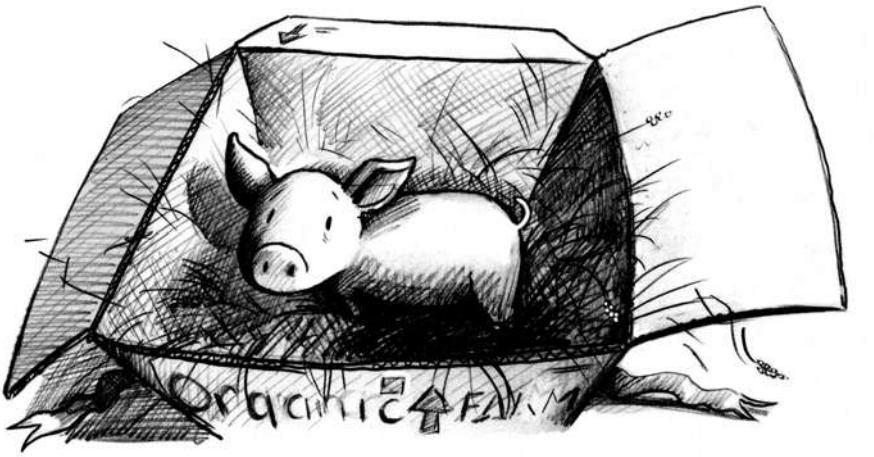

Tatăl lui George nu era încântat de noul membru al familiei. Era el vegetarian, dar asta nu însemna că îi plăceau animalele. De fapt, prefera plantele, care erau mult mai ușor de îngrijit: nu făceau mizerie, nu lăsau urme de copite prin bucătărie și nici nu se furișau înăuntru ca să mănânce biscuiții lăsați pe masă. Dar George era fericit la culme să aibă propriul lui porc. Cadourile primite în anul acela de la mama și de la tata fuseseră, ca de obicei, destul de nasoale. Bluza tricotată de la mama, mov cu dungi portocalii, avea mânecile până la podea; ca să nu mai spunem că nu-și dorise niciodată un nai și îi fusese greu să se prefacă încântat când despachetase trusa micului constructor, de asamblare a unui sistem de reciclat deșeurile.

Cadoul pe care George și-l dorea cu adevărat, mai mult decât orice pe lume, era un calculator. Dar știa că avea mici șanse ca părinții să i-l cumpere. Nu le plăceau invențiile moderne și încercau să se lipsească pe cât posibil de aparatele casnice standard. Pentru că își doreau o viață mai curată și mai simplă, spălau toate hainele

de mână, nu aveau automobil și iluminau casa cu lumânări, ca să nu folosească curent electric.

Totul fusese conceput ca să-i ofere lui George o creștere naturală și sănătoasă, fără toxine, aditivi, radiații sau alte fenomene nefaste. Singura problemă era că, eliminând tot ce putea fi rău pentru fiul lor, părinții renunțaseră și la multe lucruri care l-ar fi putut amuza. Poate că lor le plăcea să participe la ceremonii ancestrale, la mitinguri ecologiste și să-și macine singuri făina, dar nu și lui. George își dorea să meargă într-un parc de distracții, să se dea în carusel, să joace jocuri pe calculator sau să plece departe, departe cu avionul. Și, în loc de toate astea, nu avea decât un porc.

Dar era un porc minunat. George îl botezase Freddy și petrecuse fericit multe ore agățat de marginea cotețului pe care tata îl construise în fundul grădinii, privind micul animal cum scurmă paiele sau adulmecă

pământul. Cu trecerea anotimpurilor și scurgerea anilor însă, purcelușul lui George se făcuse tot mai mare... și mai mare... și mai mare... atât de mare, încât, când lumina era slabă, părea un pui de elefant. Cu cât Freddy creștea mai mare, cu atât părea mai înghesuit în coteț. De fiecare dată când se ivea ocazia, evada din coteț și devasta straturile de zarzavaturi, zdrobind morcovii, ronțăind căpățânile mici de varză și rozând florile mamei. Chiar dacă mama îi spunea adesea lui George cât e de important să iubim toate ființele vii, George bănuia că, în zilele în care Freddy îi devasta grădina, ea nu simțea prea multă dragoste pentru porc. La fel ca tata, și mama lui era vegetariană, dar băiatul putea jura c-o auzise mormăind în barbă, cu furie, cuvântul „cârnați“ în timp ce repara dezastrul produs după una dintre evadările lui Freddy.

Dar azi Freddy nu distrusese legumele. În loc să gonească nebunește în toate părțile, porcul făcuse ceva mult mai rău. George remarcă o gaură suspectă, de mărimea unui porc, în gardul care le separa grădina de curtea vecinilor. Clar, ieri gaura nu fusese acolo, dar ieri Freddy stătuse bine închis în coteț. Iar acum, ia-l de unde nu-i. Asta nu putea însemna decât un singur lucru: că Freddy, în goana lui către aventură, se năpustise afară din grădina protejată și ajunsese într-un loc în care nu trebuia nicicum să ajungă.

„La Vecini“ era un loc misterios, unde nu locuia nimeni de când se știa George. La toate celelalte case din vecinătate puteai vedea grădini bine îngrijite, ferestre luminate, puteai auzi uși trântite; doar una stătea acolo

tristă, tăcută și întunecată. Nici un țipăt fericit de copil nu o însuflețea dimineața, nici o mamă nu-și chema familia la cină, iar la sfârșit de săptămână nu răsunau zgomote de ciocan și nici nu se simțea miros de vopsea, pentru că nimeni nu venea să repare ferestrele stricate sau să curețe jgheaburile căzute. Lăsată de ani și ani în paragină, grădina scăpase total de sub control, așa că acum dincolo de gard se întindea o adevărată junglă amazoniană.

De partea astălaltă a gardului, în grădina lui George, iarba era îngrijită, ordonată și cât se poate de plictisitoare. Rânduri de fasole pe araci, de salate înfoiate, de frunze de morcovi ciufulite și de lujeri de cartofi. George nu putea bate mingea în grădină fără ca ea să nu aterizeze – *pleosc!* – într-un tufiș îngrijit de zmeură și să-l facă praf.

Părinții lui George îngrădiseră un teren pe care băiatul putea să cultive singur legume, în speranța că se va îndrăgosti de grădinărit și, când va crește, va deveni agricultor specializat în metode ecologice de cultivare. Dar George prefera să se uite mai degrabă la cer decât la pământ. Așa că „peticul lui de planetă rămânea gol și neîngrijit, plin de pietre, de buruieni agățătoare și de țărână“ stearpă, în timp ce el încerca să numere toate stelele de pe cer, ca să afle cât de multe sunt.

„La Vecini“ însă, nimic nu era la fel. George se urca adesea pe cotețul porcului și se uita la pădurea încâlcită de peste gard. Tufișurile lăsate până în pământ ofereau

ascunzători ademenitoare, iar copacii aveau ramuri aplecate și noduroase, perfecte pentru un băiețel care vrea să-i escaladeze.

Murii creșteau în grupuri uriașe, iar brațele lor țepoase se atârnau ca niște fire stranii și unduitoare, încrucișându-se aidoma liniilor de cale ferată dintr-o gară. Vara, tulpinile șerpuitoare de rochița-rândunicii se încolăceau pe fiecare plantă din grădină, ca o pânză verde de păianjen; păpădii aurii răsăreau de peste tot; tulpini gigantice și otrăvitoare de crucea-pământului se conturau ca niște arătări venite de pe altă planetă, în timp ce floricelele albastre de nu-mă-uita făceau cochet cu ochiul din talmeș-balmeșul verde al grădinii de „La Vecini".

Dar și „La Vecini" era un teritoriu interzis. Părinții lui George spuseseră clar „Nu!" la ideea că băiețelul ar fi putut să-l folosească ca pe un nou teren de joacă. Și nu era un „Nu!" obișnuit, șovăitor sau binevoitor, de genul „Nu trebuie să faci așa pentru binele tău". Era un „Nu!" adevărat, care nu admite comentarii. Același „Nu!" pe care îl auzise când încercase să le sugereze să cumpere un televizor, că doar toți copiii de la școală aveau televizor acasă – iar unii chiar la ei în cameră! George fusese nevoit atunci să-și asculte tatăl dând o explicație lungă, despre cum este poluat creierul când te uiți toată ziua la prostii. Dar, când s-a pus problema mersului „La Vecini", nu mai avusese parte nici măcar de prelegere. Tata rostise doar un „Nu!" sec, care nu mai lăsase loc la comentarii.

Totuși George voia mereu să înțeleagă *de ce*. Și pentru că își dăduse seama că tata nu-i va mai da nici o explicație, se hotărâse să o întrebe pe mama.